

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

AXEL TANGE.

Født den 11te Juli 1875, død den 21de April 1877
i Bogense.

Ved hans Jordefærd

den 28de April 1877

af

Carl Fog.

Hvor forunderligt rører Livet sig dog ikke? Derude i det travle Verdensliv der gaar Alt sin vante, rolige Gang, uden at der mærkes den mindste Forstyrrelse ved et saadant lille Væsens Kortgang, Ingen tænser, at det lille Hjærte har ophørt at banke. Men hvor mange Tanker og Følelser have dog ikke sat Hjærterne i Bevægelse ved et saadant kjært Barns korte Tilværelse? Hvilke ømme Følelser har Moderen ikke næret, allerede inden det saa Dagens Lys, hvilke fromme Bønner opsender ikke en Moder for det Barn, hun bærer under sit Hjærte? med hvilken Fryd modtog ikke Faderen en Søn til de to kjære Døtre, og hvor mangan glad Fremtidsforhaabning har han ikke knyttet til sin elskede, lille Dreng? Og da nu Syg-

dommens Magt lagde sig over ham, hvilken Uro, hvilken Ængstelse har ikke fyldt Forældrenes Barm, hvor ofte have de ikke sukket efter Helbredelsen og bedet om den? Atter skiftede Tankerne, da de saa', hvorledes Kræfterne svigtede, saa', hvorledes deres Barn, deres eget Kjød og Blod, tæredes og sygnede hen, da opstod Ønskerne om en snarlig Befrielse, da steg snart Haabet op i Sjælen, at Barnet dog muligt kunde komme sig, snart var det, som ikke til at holde ud at se paa, Hænderne foldede sig, Læberne udtalte det ikke; men fra det Inderste opsteg et Suk, at der maatte løses op for det. Og da saa Øjeblikket kom, saa var det, som om dette Suk havde været Synd, saa vilde baade Fader og Moder endnu gjerne have deres lille Barn i Live, saa blev det saa underligt tomt og koldt ved dets Bortgang; laa det end, som om det slumrede i Engleuskyld, saa var det dog Dødens Kulde og Bleghed, der mødte os fra de stivnede Træk. O mine Venner! hvilken usigelig Trøst! at vi have en Frelser, som har lagt sin Haand velsignende paa de smaa Børns Hoved og sagt: „Lader de smaa Børn

komme til mig og formener dem ikke; thi Guds Rige hører sandt til.“¹⁾ O saa formener, I Forældre! end ikke i Eders Tanker Eders elskede lille Søn fra at være gaaet bort fra denne Verden, betrø ham i Frelserens velsignende Haand! betragt ham som en lille Blomst, omplantet af en kjærlig Haand i en skjønnere Have, i en bedre Muld til en herligere Udrikling og Udfoldelse end her! Saa skal ikke hans korte Liv her være uden Betydning, om han bliver et Baand, der knytter Eder nærmere til vor himmelske Fader og vor Frelser, den Hære Jesus Kristus; saa minde denne Grav Eder om, at her paa Jorden er ikke vort blivende Sted, at I maatte leve hersomydmyge Børn i Troens Fortrøstning og Tillid, at I maatte vandre henede ikke som Verdens Børn, men som Guds elskelige Børn. Det kan ikke fejle, at naar denne Grav er højnet og smykket med Blomster, da ville I stundom føre de to smaa Piger herhen og lade dem dvæle ved Broderens Grav, da svæve Mindet om ham over Eder! og give Eder den rette Kjærligheds-

¹⁾ Mark. 10, 14.

æand til at formane Eders Døtre til at opvoxe som kjærlige, fromme, gudsfrygtige Børn, idet de kunne se hen til Eders egen Vandel, Eders Liv i Guds frygt. Saa sig vi dig da, lille Axel! det sidste Farvel, vel med Savn og gjennem Taarer; men ikke med bitter Smerte; thi vi ville bede, tro og haabe, at som vor Frelser lærte Lydighed af det, han led, alligevel han var Guds Søn, ¹⁾ saa ville alle de, der elskede dig, igjennem Sorgen og Savnet drages nærmere hen til Gud, styrkes til Lydighed, forøges i Troen, befæstes i Haabet og fremfor Alt vorde trofaste i Kjærligheden! Amen! i Jesu Navn, Amen!

¹⁾ Hebr. 5, 8.

C. Pags Bogtrykkeri i Bogenø.